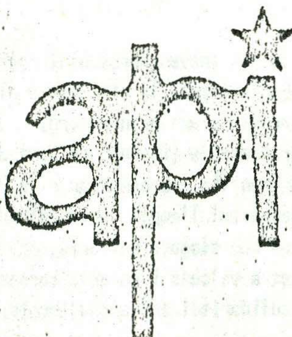
AGENCIA POPULAR INFORMATIVA AGENCIA

AGENCIA POPULAR INFORMATIVA AGENCIA POPULAR

BARCELONA 9 FEBRER 1976 Nº 67

INFORMACIONS POLITIQUES:

MOVIMENT OBRER:

REPRESSIO:

= =

API EN CATALA.-

Amb el present Butlletí , API comunica que des de el nº 66 (16/I/76) publica conjuntament amb la seva tradicional edició en castellà, l'edició en català que des de la seva creació (maig 1972) ha estat una de les seves principals preocupacions i un objectiu bàsic de tot el Col.lectiu. Com Agència Informativa catalana, la seva natural expressió en la pròpia llengua s'ha vist dificultada fins ara per obstacles tècnics propis de la clandestinitat i de la manca de mitjans econòmics, inherenets a la independència política en què sempre ens hem mogut.

Ens congratulem, doncs, de què, superades en part les esmentades dificultats poguem aparèixer en la nostra llengua. No abandonem, tanmateix, l'edició castellana per els nostres destinataris de l'Estat espanyol no catalans i de l'estranger, per la difusió del qual ha primat la utilitat i s'ha sacrificat el nostre dret a la pròpia llengua.

= =

BARCELONA: 70.000 MANIFESTANTS PRO AMNISTIA.-

Unes 70.000 persones, segonsestimacions dels organitzadors, respongueren el diumenge dia 1 de febrer al matí a Barcelona, a la convocatòria pro amnistia. El caràcter "il.legal" amb que el Govern Civil marcà la concentració, no fou obstacle en aquesta ocasió per que l'assistència fos massiva. El propi governador, segons els organitzadors, afirmà "que la prohibició havia estat una errada".

Tampoc la brutalitat de les carregues de la policia impedí que els manifestants es reagruparen cop rera cop, i així durant més de quatre hores van mantenir una presència activa al llarg i a l'ample de l'Eixample de Barcelona. Aquest aspecte ha de resaltar-se per fer front a qualsevol pretesa "blanesa" o "permissibilitat" per part de la policia, que no existí. Els efectius d'aquesta foren molt importants i les seves intervencions constants. Tampoc va faltar la presència d'un helicòpter que guiava des de l'aire les operacions repressives. Les seves evolucions, en un radi amplíssim, donava una idea de la multiplicitat de manifestacions que simultàniament a punts molt allunyats. El Saló de Victor Pradera i la Plaça de Catalunya, origen i final de la marxa pcífica proposada pels organitzadors, es trobaven preses policialment. Igualment a la Plaça Urquinaona, Presó Model i d'altres punts neuràlgics es notava també la presència de

forts contingents, sense comptar ams les nombroses forces mobils que anaven perseguint per tot arreu els manifestants. En aquest sentit la solidaritat de centenars d'automobilistes que colapsaren voluntariament la circulació al centre de la ciutat fou important per a dificultar les evolucions de la policia, que arribava en moltes ocasions amb gran retard.

D'aquesta manera es van produir varies manifestacions de gran durada (Passeig de Sant Joan, carrer d'Aragó, Gran Via). Per a donar una idea proximativa, la manifestació que es desenrotllà a la Gran Via, va començar a la Plaça de Tetuan i arribà fins a la Rambla de Catalunya. Els manifestants, que es comptaven per milers, ocupaven tot l'ample de la calçada central i els laterals, i avançaven amb una gran bandera catalana amb el mot "AMNISTIA" i diverses pancartes amb slogans unitaris. Als crits d'"AMNISTIA" i "LLIBERTAT" s'hi afegia el rítmic so de les botzines dels automòbils. Nombroses persones a balcons i voreres corejaven i aplaudien les consignes. Els manifestants corresponien, per la seva banda, a aquestes mostres de solidaritat amb aplaudiments. L'entusiasme es desbordava quan confluien dues columnes de manifestants.

Als intents de dispersió per part dels "grisos" es responia en general amb corredisses. No obstant això hi haguè algunes excepcions, com una sentada al Passeig de Sant Joan i intent de diàleg, que va acabar amb una dura intervenció de la policia. En un altre sentit i davant la Presó Model, els manifestants repel.liren amb pedres l'agresió de la policia.

La tònica seguida pels "grisos" era de colpejar fort i no fer detencions. Només dues persones han estat portades, sembla, a la presó, acusades d'"agresió a les forces d'ordre públic", el que tenint en compte el nombre de manifestants i el cuccert en ocasions pretèrites, és una quantitat mínima.

La valoració que de les manifestacions del dia primer de febrer s'han fet els dies següents en els medis d'oposició, respiren un gran optimisme donat el notable èxit de la convocatòria.

Pel que fa a la informació pblicada a la premsa legal es pot considerar com completa i satisfactòria. La policia havia "calculat" el nombre de manifestants en 8.000 i la Delegació d'Informació "més realista" havia donat consignes de que no es podia parlar de més de 25.000. No obstant diferents diaris calcularen la participació en varies desenes de milers, i fins i tot algun va informar de les xifres donades pels organitzadors, és a dir 70.000.

= =

INFORMACIONS POLITIQUES

XIII PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.-

El diumenge dia 1 de febrer, poques hores després de la manifestació pro amnistia, es reuní a Barcelona la XIII Permanent de l'Assemblea de Catalunya, amb la presència de 95 assistents i 59 delegacions i al larg de més de cinc hores.

El continu debat que caracteritzà aquesta Permanent, començà ja després la lectura de l'acta de la Permanent anterior. "No Alineats", als quals s'hi afegí PTE i MCC, va protestar per la no inclusió a l'acta de les discussions tingudes i en especial de la seva intervenció, després de la presentació del Consell. Pretenia que constara que l'AC es l'orga unitari més ampli de Catalunya. La intervenció del PSUC, tanmateix, no va anar en aquesta direcció sino que es mostrà partidari de què l'acta no reflectis aquestes diferències. El debat es centrà lavors a la competitivitat possible entre AC i Consell. Després d'un lleu incident protagonitzat pel PPC que argüí "mala fe" en els "No Alineats", encara que posteriorment, demanà el disculpessin per això, la qüestió quedà acabada no fent figurar a l'acta l'esmentat debat, segons el criteri de la Mesa.

L'Ordre del Dia propisat i aprovat, i després no acomplit, fou: 1) Anàlisi de la realització dels acords de mobilització (jornada del dia 8, targeta de financiació i campanya de reafirmació; 2) Debat del procés i contingut de la II Reunió Plenària; 3) Noves adhesions; 4) Informe de la Delegació que es va entrevistar amb el Consell i altres entrevistes; i 5) Representativitat de les Delegacions al si de l'AC. A la fi, la desorbitada durada del primer punt, més de quatre hores, va fer que el segon i el cinquè quedaren ajornats. L'AC fou aquesta vegada un lloc de debat tècnic (preparació d'una manifestació) en lloc de debat polític. Voluntariament o involuntariament.

Manifestació del dia 8.- El primer punt de l'Ordre del Dia començà amb quatre llargues intervencions de PTE, PSUC, OCE(BR) i MCC, els quals valoraren el moment polític en funció dels últims aconteixements: mobilitzacions obreres i populars, discurs d'Arias, etc. i començaren a donar idees sobre qüestions concretes per a la manifestació del següent diumenge, que començà a tractar-se exhaustivament després de les intervencions de ORT, No Alineats, Granollers i Intel.lectuals.

La Nacional de CC.OO. per avançar a la discusió va proposar tres llocs de trobada previs, abans de dirigir-se al Parc de la Ciutadella. Després d'alguna disperssió a la discusió, el moderador de la Mesa resumí les diferents tasques a realitzar i cincretar. En aquest moment esclatà la discusió que encallaria la reunió per més d'una hora: el nombre d'intervencions que hi hauria d'haver al Parlament davant els manifestants. A la proposta primitiva del PTE de que foren cinc (qüestió nacional catalana, amnistia, CC.OO.unitat forces democràtiques de l'Estat espanyol i AC, i lluita democràtica) va oposar el PSUC la idea, exposada allà per primera vegada, d'una sola intervenció revisada pel Nucli o la pròpia Permanent. Aquesta disjuntiva dividí les Delegacions que anaren prenet la paraula: PSAN, MCC i CSC s'alinearen amb el PSUC. ERC i Les Corts amb el PTE, com intervencions més destacades.

A la fi es va aprovar a satisfacció d'ambdues parts, una proposta del Psuc en el sentit del texte únic i diverses intervencions per tothom que desitjés fer-ho, i ho comuniqués previament al Nucli que hauria d'aprovar-ho.

Quan es portaven ja quatre hores de reunió, entrà a la sala la Comissió Tècnica formada per a resoldre qüestions d'organització, les propostes de la qual foren aprovades.

Carta d'adhesió.- També es va aprovar una carta proposta d'adhesió als quatre punts de l'AC, a signar pel màxim nombre de persones i entitats. Diu:

"Els sotasignants, ciutadans de Catalunya, conscients de la nostra responsabilitat en l'actual procés que ens ha de dur a al conquesta de les llibertats democràtiques i nacionals catalanes, volem expressar publicament la nostra adhesió a l'Assemblea de Catalunya i als seus quatre punts programàtics: (...).

Aquests quatre punts defineixen el que és l'alternativa política democràtica del poble de Catalunya. Tots ens sentim protagonistes de la seva realització.".

Nous membres.- Slatat el segon punt per manca de temps, diverses organitzacions llegiren la seva adhesió a l'AC. En primer lloc,

el Moviment Comunista de Catalunya explicà el seu canvi de nom (vegeu en aquest mateix Butlletí), a continuació ORT (que jà va assistir a la Permanent ánterior), Joventuts Socialistes d'Alliberament Nacional, Unió de Pagesos, Moviment de Dones, Col.legi de Doctors i Llicenciats, Grup Democràtic de Periodistes, Coordinadora de Representants de Batxillerat i Assemblea Democràtica de Cerdanyola, llegiren també la raó de la seva incorporació.

Entre aquestes noves adhesions destaquen la del Col.legi de Doctors i Llicenciats, per ser la primera entitat legal, que es vincula a l'AC, la del Moviment de Dones que com a "representació incipient del moviment de dones", agrupa les vocalies de dones de les Associacions de Veïns, l'Associació de Dones Universitaries, ANCHE (lligat al Col.legi d'Enginyers) i el Departament de Dones dels Amics de les NN.UU., i la Coordinadora de Batxillers que agrupa a representants elegits en Assemblees de 20 Instituts d'Ensenyament Mitjà.

Diverses entrevistes.- Finalment, sinformà de les entrevistes tingudes entre AC i Consell i entre la Comissió d'Enllaç de l'AC i l'"Asamblea Democrática de Euzkadi", la Junta Democràtica del País Valencià i la Trobada a les Balears.

Quant a la primera, es remarcà el bon clima existent. L'entrevista va tenir una primera part en què hi haguè un intercanvi d'apreciacions i es poliren reticenciències, per passar més tard, a la discussió de la incorporació del Consell a l'AC, procés encara obert al Consell. Es va cordar continuar les trobades (vegeu apartat sobre la reunió de Mallorca).

De les dues següents entrevistes els llegiren els comunicats i de la tercera es van explicar diversos punts de la reunió (vegeu l'apartat corresponent).

Comunicat oficial.- "Complint l'acord de la dotzena Sessió, celebrada el 27 de desembre de 1975, la Tretzena Comissió Permanent de l'AC s'ha reunit avui i, després d'un llarg debat sobre la situació política, ha arribat a les següents conclusions:

1. La maniobra continuista iniciada amb la proclamació de la monarquia ha estat confirmada pel darrer discurs del president del govern negant tota perspectiva de democratització i, a més, per la renovació dels acords amb els Estats Units, que fan perpetuar una situació de dependència, i per la complicitat amb el genocidi que en aquests moments amenaça el poble saharaí. Toto això mostra una vegada més la necessitat de continuar en la lluita per la ruptura democràtica, d'acord amb l'alternativa política que representen el quatre punts de l'AC.

2. L'Ac ha constat l'extraordinari desenvolupament de la lluita democràtica en el si del nostre poble, manifestada molt especialment en la llarga vaga sostinguda pels treballadors del Baix Llobregat.

3. Aquesta lluita democràtica ha assolit avui, amb la manifestació cívica per l'amnistia, una de les cotes més altes de l'acció del poble des de 1939. Davant l'actitud pacífica i decidida dels ostre poble a favor de l'amnistia, hem comprovat la irresponasibilitat de l'actuació governativa, negant primer el dret a la manifestació i intentant després dissoldre-le mitjançant la provocació violenta de les forces repressives. L'acció repressiva ha produït nombrosos ferits, entre els quals Lluís Mª Xirinacs, capdavanter de la lluita per l'amnistai.

4. Finalment, en el marc de la preparació de la segona Sessió Plenària i de la campanya de reafirmació de l'AC, aquesta Comisssió Permanent ha aprovat un text per a recollir l'adhesió del poble de Catalunya a l'Assemblea i als seus quatre punts programàtics, ha obert una campanya dájut econòmic, ha discutit les orientacions definitives per a la realització de la manifestació del 8 de febrer, i ha aprovat una crida al poble en els termes següents:

"POBLE DE CATALUNYA !

L'AC et convoca a una ma ifestació el diumenge, dia 8 de febrer de 1976, davant el Palau del Parlament (avui Museu d'Art Modern), al Parc de la Ciutadella, a les 12del matí, perquè puguis expressar lliurement i pacíficament, la teva voluntat democràtica i perquè la puguis manifestar amb ordre, és a dir, perquè dónis davant el món un testimoni inequívoc d'rdre democràtic.

L'AC t'invita a exercir públicament un dret democràtic essencial: el dret de manifestació. I d'exercir-lo pacíficament, sense violència, sense alteració de la vida ciutadana normal. Això sí, no com a regal de ningú sino com a dret propi, com a conquesta d'un espai de llibertat que fins ara t'ha estat usurpat, però que avui tens la consciència plena que és un dret adquirit, del qual ningú no podrà des posseir-te.

¿Peruqè ha estat escollit com a lloc de reunió el Parc de la Ciutadella, davant el Palau on es reuní el Parlament de Catalunya, inaugurat per Francesc Macià el 14 de desembre de 1932? Peruqè l'AC reivindica els drets dels catalans a elegir democràticament els seus representahts.

¿I per què volem que la manifestació s'acabi a la Plaça de Sant Jaume? Perquè s'hi troba el Palau de la Generalitat, testimoni secular de catalanitat i de democràcia.

Car, en resum, aquesta manifestació d'avui no és un acte gratuït. És un acte amb un objectiu molt concret i molt essencial per a tu, poble de Catalunya. Volem ara de nou el que teniem i ho volem perquè ens serveixi de base per a decidir, amb pau i amb llebrtat, quin a de ser el nostre futur. L'AC ho ha expressat en el seu tercer punt, que reivindica: 'El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per a arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació'.

Això, ara i aci, es concreta en un objectiu que posarà en el terreny dels fetsallò que fins ara ha estat tan sols una reivindicació: la creació del Govern Provisional de la Generalitat.

POBLE DE CATALUNYA !

Sense que l'autonomia et permeti díniciar la solució dels teus problemes económics, socials i culturals, sense que l'autonomia et e permeti de començar a resoldre des de dins els problemss de les comarques i dels barris, crear una vida nova i lluire per als teus fills.

Per això l'Assemblea de Catalunya crida: LLIBERTAT, AMNISTIA, I ESTATUT D'AUTONOMIA!."

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

II CONFERÈNCIA DEL REAGRUPAMENT SOCIALISTA I DEMOCRÀTIC DE CATALUNYA.-

El passat dia 18 de gener tingué lloc la II Conferència del RSDC amb l'assistència de més de 200 delegats de les diferents federacions de tot Catalunya. Com a observadors hi assistiren representants del 'Partido Galego Socialdemócrata', 'PSOE' i 'Partido Socialista Democrático Español' (Garcia López), a més de Convergència Democràtica de Catalunya i Esquerra Democràtica de Catalunya.

Aquesta II Conferència es dedicà a fer balanç del Reagrupament des de la seva fundació a finals de 1974 i a plantejar el seu treball a partir de les noves coordenades polítiques legals existents. Tant Josep Pallach com Heribert Barrera en les seves respectives presentacions de senglès Documents de Treball encararen el tema del socialisme democràtic a nivell de Catalunya i la seva coordinació amb la resta de l'Estat espanyol, a més de l'acció a exercir per arribar al govern autònom de Catalunya.

La presidència fou reelegida: Pallach, Barrera i Josep Verde. A més s'elegiren 30 membres del Consell Polític, que serà completat amb uns altres 20 membres elegits en comissions a les diverses comarques catalanes.

La resolució aprovada fou la següent:

"La II Conferència del Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, després d'un ampli analisi de l'actual moment polític caracteritzat per la desintegració de la dictadura i l'aparició d'alguns indicis que apunten cap a la consecució d'un règim polític de tipus democràtic, acorda el següent:

1.- Cal que la oposició democràtica sigui conscient de la seva gran responsabilitat en aquests moments històrics que vivim i el dessenllaç del qual pot influir extraordinàriament sobre la vida política dels propers vint anys. D'una banda ha de deunciar-se implacablament tot intent continuiste o que impossibiliti o dificulti les grans operacions quirúrgiques que són necessàries per arribar ràpidament a una democràcia política homologable amb les europees.

D'altra banda cal un esforç de clarificació política i de conjunció o coordinació de grups semblants per què la població pugui coneixer i comprendre les gran opcions polítiques del país, que te davnt seu.

2.- En aquest camí de clarificació, creiem en la necessitat d'unificar grups polítics semblants, avui existents, en grans partits polítics, segurament amb diverses corrents, que toto procés de consolidació democràtica fa necessari i a més, el poble exigeix. Com socialistes democràtics catalans, creiem en la necessitat de formar un gran prtit socialista de Catalunya amb vocació majoritària i amb voluntat de coordinció amb els socialistes de les altres nacionalitats que composen l'Estat espanyol. Aquest gran partit socialista de Catalunya, tal com succeix a la gran majoria de països europeus, ha de reunir i fer conviure a les diverses tendències avui existents. La creació i el treball del Reagrupament ha estat ja un primer pas important en aquesta direcció.

El II Document de Treball que acabem d'aprovar facilita unes bases teòriques prou amples per donar un segon pas. Altres grups amics diuen desitjar el mateix. El nostre desig és insistir en la voluntat de diàleg que inicii el camí de la unitat. No emprendre aquest camí significaria presentar un socialisme dèbil i dividit, capaç de ser vençut per la dreta.

3.- El camí cap a la democràcia exigeix un pacte de totes les forces polítiques democràtiques. El Consell de Forces Polítiques de Catalunya és l'expressió d'aquest pacte a nivell català. Refirmem lanostra voluntat de seguir treballant per l'enfortiment i la dinamització del Consell, segurament encara in complet així com per la reivindicació de la Generalitat com a instrument d'autogovern del nostre poble.

També participarem a la creació de la 'Plataforma de Convergencia Democrática' a nivell de l'Estat espanyol, per la nostra presència fou sempre provisional a l'espera de la cració, a Catalunya, d'un organisme com el Consell que representa a la quasi totalitat de les forces polítiques catalanes. És el Consell qui, avui, ha de dialogar amb les forces polítiques espanyoles.

Finalment volem manifestar el nostre ajut a tota mobilització popular, pacífica i responsable que cerqui la consecució d'una democràcia política. En aquest sentit destaquem el paper de l'Assemblea de Catalunya com a orga de mobilització popular, sensibilització d'importants capes de població i diàleg polític"

PAÏSOS CATALANS: PRIMERA TROBADA D'ORGANISMES UNITARIS.-

Dies abans de realitzar-se la primera trobada dels organismes unitaris democràtics existents a Catalunya, País Valencià i les Illes, és a dir, dels Països Catalans, que tingué lloc el dissabte 31 de gener a Mallorca, a Barcelona es reuniren el Comitè d'Enllaç de l'Assemble de Catalunya i el Consell de Forces Polítiques de Catalunya. L'objectiu d'aquesta reunió era delimitar qui acudiria a Mallorca amb la representació política de Catalunya. De la discussió en sortí la decisió de que ambdós organismes hi anirien representant conjuntament a Catalunya. Com es sabut, des de la seva constitució el CFPC pretén ésser la representació política unitària i democràtica de Catalunya. Contra aquest propòsit s'han manifestat clarament les organitzacions polítiques més importants de les marginades del Consell (PTE, MCC i OCE(BR)) i alguns sectors de l'AC.

Així mateix aquesta decisió de representació polítca conjunta de Catalunya s'adoptà només per aquesta trobada.

L'ordre del dia fou el següent: a) Informació mútua sobre el moviment unitari; b) possibilitats de coordinació i formes de realitzarla; i c) Possible declaració final.

La declaració final fou:

"Reunits representants de les forces polítiques i instàncies unitàries democràtiques de les Illes, el País Valencià i Catalunya, els sotasignants, acorden fer públic el següent comunicat:

1.- Expressem la nostra satisfacció pel fet d'haver portat a terme aqueeta trobada.

2.- Davant l'actual sitgació polítca de continuisme del règim, manifestem la nostra voluntat de seguir lluitant pel trecament democràtic com a única alternativa per a retornar al poble la seva sobirania i el seu ple protagonisme polític.

3.- Entenem que el trecament democràtic ha de passar per:
a) l'amnistia general; b) les llibertats polítiques i sindicals; c) el dret d'autodeterminació de tots els pobles de l'Estat espanyol. La reivindicació dels Estatuts d'Autonomia.

4.- Partint d'una realitat comuna, ens proposem d'arribar a una millor coordinació dels reunits. Així mateix treballar per l'entesa

unitària en la lluita pel trencament democràtic a nivell de l'Estat espanyol.

5.- En concret,els reunits ens proposem:

a) continuar aquestes trobades. b) Intensificar l'intercanvi d'informació i d'experiències; c) donar suport a la realització del Congrés de Cultura Catalana; d) coordinar les accions necessàries per tal d'aconseguir l'us oficial de la llengua pròpia, així com tota mena d'iniciatives per la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals".

Els assistents foren:

Per Catalunya: Assemblea de Catalunya i Consell de Forces Polítiques de Catalunya.

Pel País Valencià: Consell Democràtic del País Valencià i Junta Democràtica del País Valencià.

Per les Illes: Junta Democràtica de les Illes, Federació Socialista Balear del PSOE, Partit Socialdemòcrata Balear, Convergència Socialista de les Illes, Grup d'Independents socialistes i nacionalistes de les Illes, Grup de formació Marxista-Leninista de Mallorca, Comissió Organitzadora de l'Assemblea Democràtica de Menorca, Persones lligades a la lluita democràtica de les Illes.

La trobada se celebrà al restaurant del Monestir de Cura, a Mallorca, tot voltat de jeeps de policia i amb almenys dos policias "secrets", político-socials, asseguts a la taula immediata les ocupades pels politics catalans. Hi assitiren 89 representants i 7 periodistes. D'aquells, 25 del Principat, 23 del País Valencià i 41 de les Illes.

EUZKADI: FORMACIO DE DOS ORGANISMES UNITARIS, 'ASAMBLEA POPULAR' I 'ASAMBLEA DEMOCRATICA'.-

Recentment, i en ordre cronològic, s'han format a Euzkadi dos organismes unitaris: "Asamblea Popular de Euzkadi" i "Asamblea Democrática de Euzkadi", que agrupen a la major part de lòposició. l'AP integra a la""Herrikoi Abertzale Indarren Koordinadora"(formada per EHAS, ETA i LAB),"Partido Carlista de Euzkadi", "Comité Nacional de Euzkadi del MCE","Comité Nacional de Euzkadi de la ORT". Recolza també aquesta línia la"Coordinadora de Euzkadi de CC.OO.". l'AP es constituí el passat 18 de novembre.

Per la seva banda. l'AD, constituida el diumenge 28 de desembre en un acte històric davant l'arbre de Guernika, agrupa el PC d'Euzkadi, PTE, PSP, "Juventudes Comunistas (PCE)","Joven Guardia Roja (PTE)" , "C.O. Nacional de Euzkadi","USO de Biskaia" i "Euzko Socialistak.

Hi ha també un tercer organisme unitari, el Govern Basc a l'exili, amb seus a Paris i Baiona, del que formen part les forces històriques amb l'exepció dels comunistes, i que està format per: "Partido Nacionalista Vasco", "Comité Nacional Vasco del PSOE", "CNT de Euzkadi", "Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA)" i "UGT".

Comunicat de constitució de l'"Asamblea Popular de Euzkadi".- "(...) Conscients de la responsabilitat que en aquests moments recau damunt el comjunt de l'oposició antifeixista que actua a Euzkadi, les forces polítiques i organitzacions de masses següents (vegeu més amunt), recollint el desig d'unitat que existeis en el nostre poble, han arribat com a producte d'un procés de discussió conjunt iniciat fa ja alguns mesos, a un acord de principi cara a la constitució d'un organisme unitari que doni cos a l'alternativa d'Euzkadi al feixisme i conquereixi pel nostre poble les llibertats democràtiques i nacionals. Les converses sostingudes fins ara, converses obertes a tot grup que actui a Euzkadi , s'ha arribat als següents punts de convergència:

1.- La més ferma oposició a la monarquia de Juan Carlos així com a qualsevol altre fórmula que signifiqui la continuitat del feixisme i la necessitat de impulsar des de avui a Euzkadi accions de masses: aturs, assemblees, manifestacions, boicots, etc. com accions necessàries fins acabr amb la monarquia "junacrista" i en defensa del legítim dret del nostre poble a la llibertat.

2.- L'organisme -el nom del qual és 'Euzkadiko Herrikoi Batzarra- tractarà d'impulsar i coordinar els combats del poble basc, estimultant per això la formació d'organismes unitaris estables a tots el nivells que calgui. Serà doncs un organisme de lluita, perquè solament mitjançant la més decidida lluita popular serà possible satisfer les aspiracions democràtiques i nacionals de les masses. Serà també un organisme unitari, obert a tots els que estiguin disposats a lluitar per les aspiracions citades, perque no hi ha altre camí per a vèncer el feixisme que colpejar-lo tots units.

3.- L'organisme que ens comprometem a construir no es contraposa a les articulacions democràtiques ja existents a Euzkadi, les insuficiències de les quals con statem. Encara més: declarem la nostra més completa disposició i el nostre interés per encetar converses amb totes les altres forces que avui lluiten per la llibertat del poble basc, en especial amb les Assemblees Democràtiques i el Govern Basc a l'exili.

4.- Euzkadiko Herrikoi Batzarra s'haurà de dotar d'un programa que reculli les aspiracions més sentides del nostre poble. Tal programa no està concretat totalment i per això les forces signants es comprometen a continuar les seves gestions fins a elaborar un programa definit. Fins aquest moment s'arribat a una homogeneitat en torn a aquests punts programàtics:

a) Establiment de les llibertats democràtiques sense cap mena de restricció.

b) Amnistia: llibertat per a tots els presos polítics i sindicals; retorn immediat de tots els exiliats.

c) Adopció immediata de mesures per a millorar les condicions de vida i treball de les masses populars basques -particularment de la classe obrera- i satisfacció de les seves aspiracions socials immediates, expressades pels seus organismes representatius.

d) Dissolució dels cossos repressius (Brigada Político-Social, Guardia Civil i Policia Armada) així com de les jurisdiccions especials, i exigència de responsabilitats als qui més s'han destacat en la seva tasca repressiva i criminal sobre el nostre poble.

e) El reconeixemnet d'Euzkadi com a nacionalitat amb plena sobirania sobre els seus interessos i destí. Aplicació a Euzkadi del dret a la llire autodeterminació dels pobles, que vol dir el dret del Poble Basc a disposar amb tota llibertat del seu futur nacional, inclosa l'opció a crear un Estat propi.

f) Establiment immediat i a títol provisional, d'un règim d'autonomia mitjançant un Estatut elaborat per una comissió creada per això al si de l'Euzkadiko Herrikoi Batzarra que reculli quantes iniciatives proposi el nostre poble. Encara que no oblidem els Estatuts del periode republicà, creiem que aquest Estatut ha de respondre a la realitat actual d'Euzkadi i als avenços assolits per la nostra lluita nacional, i per tant, entre altres reivindicacions, ha de:

- ésser efectiu a les provincies d'Araba, Bizkaia, Gipuzkoa i Nafarroa.
- Instaura el bilingüisme a tot el territori basc donant preferència a l'euzkera i atota la cultura nacional basca pel seu actual estat d'opressió.

- expressar els lligams nacionals que uneixen, per sobre de les fronteres estatals, a la població basca de Lapurdi, Benafarroa i Zuberoa amb la de Araba, Bizkaia, Gipuzkoa i Nafarroa.

g) Constitució, en el marc d'aquest Estatut, d'un Govern Provisional d'Euzkadi, integrat per les forces democràtiques d'Euzkadi que culguin participar-hi. Aquest Govern tindrà dret a ésser present en nom del poble basc al si dels organismes del poder central que sorgeixin després de la derrota del feixisme i el trencament democràtic. Euzkadi reconeixerà el Govern Provisional Central sempre que aquest garanteixi el respecte dels principis i llibertats aquí exposat.".

Comunicat de constitució de l'"Asamblea Democrática de Euzkadi".- "Aplegats davant el poble d'Euzkadi, dempeus sobre la terra basca, sota l'arbre de Guernika, les representacions de les Assemblees Democràtiques d'Alaba, Guipuscoa i Biscaia proclamen solemnement:

Constituir-se en Assemblea Democràtica d'Euzkadi sota els punts bàsics següents:

1er. - Amnistia general per atots els presos i exiliats per motius polítics, sindicals i d'objecció de consciència.

2on.- Llibertats polítiques: llibertat d'expressió, reunió, associació, manifestació, sindicació i vaga.

3er.- Restabliment de la capacitat d'autogovern que ens dóna l'Estatut d'Autonomia de 1936 com garantia de l'exercici del dret d'autodeterminació.

Al constituir-se a Guernika, vila màrtir, símbol del sofriment del nostre poble, de les nostres llibertats i de la unitat i la política nacional basca, l'ADE reafirma la voluntat expressada pel moviment de les Assemblees Basques d'ésser la més ferma defensora d'un Euzkadi en el que la llibertat nacional i la democràcia assegurin la pau, la convivència ciutadana i el desenvolupament i consolidació de la nostra personalitat nacional.

L'ADE crida a totes les forces polítiques, a tots els sectors socials que avui estiguin per la llibertat, a la més estreta unitat per la construcció d'un Euzkadi Democràtic. Reivindica les institucions emanades de l'Estatut d' Autonomia de 1936, i considera urgent i necessari, que aquestes institucions es converteixin en organismes de plena representativitat nacional.

Reconeixent que el futur de Nabarra correspon decidir-lo als mateixos nabarresos, l'ADE expressa el seu desig de relacions més estretes amb els seus organismes unitaris de cara a la possible construcció d'un futur comú.

L'ADE ret homenatje a tots els que han caigut en la lluita per la llibertat d'Euzkadi. El seu exemple i el seu heroísme són la principal força en el camí cap aquest Esuzkadi democràtic que avui s'anuncia al nostre abast. Saluda els que són a la presó o a l'exili per la causa de la llibertat, comprometent-se a aconseguir que aviat tornin a les seves llars.".

COMUNICAT CONJUNT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA I DE L'ASSEMBLEA DEMOCRATICA D'EUZKADI.-

Amb data del 24 de gener, reunits el Comite de Relacions Exteriors de l'Assemblea Democràtica d'Euzkadi i la Comissió d'Enllaç de l'Assemblea de Catalunya, van acordar fer públic el següent comunicat que reproduim. Per l'ADE signaren: José Ramón Recalde, José Manuel San Vicente, José Maria Garcia Merino, Ramiro Pinilla, Jesús Acosta i Mikel Camino. Per l'AC: Joan Anton Sànchez Carreté, Joan Armet, Francesc Frutos, Ricard Lobo, Josep Maria Vidal Aunós i Vicenç Ligüerre.

"1) Ambdues delegacions han valorat de forma coincident la situació política general, en la que es destaca l'ampli moviment democràticat, i en particular de la classe treballadora, per l'amnistia general, les llibertats polítiques i nacionals i contra la política econòmica del govern.

Així mateix dencien la vigència del decret llei antiterrorista, la militarització de treballadors en vaga, la repressió indiscriminada i el processament de militars demòcrates.

2) En relació a l'actual situació política es constata la coincidència d'estratègies pel trencament democràtic davant tota maniobra continuista, entenet que el trencament es conseguirà per les mobilitzacions i el protagonisme del poble.

3) Ambdues delegacions valoren especialment el fet de què parteixen d'una problemàtica nacional comú dins l'Estat espanyol i lluiten per les llibertats polítiques i nacionals. Aquestes es concreten en el restabliment de la capacitat s'autogovern qu els respectius Estatuts d'autonomia confereixen, com a primer pas i garantia de l'exercici del dret d'autodeterminació.

4) La Comissió d'Enllaç de l'AC expressa la seva voluntat de realitzar una trobada de totes les instàncies unitaries i forces políticquesbasques amb les instàncies unitaries catalanes, en la perspectiva de la necessaria coordinació i entesa democràtiques a nivel de tot l'Estat espanyol, propòsit amb el que es mostra totalment d'acord la 'Comisión de Relaciones Exteriores de l'ADE'.".

EXTREMADURA: LA COORDINADORA DE COMISSIONS POPULARS CRIDA A UN FRONT UNITARI.-

Reproduim d'"API Informa, Redacció de Madrid":

"Només el poble pot aconseguir unes veritables llibertats. Només la lluita de masses treura de la presó els representants del poble. Només així el poble s'ensenyorirà i dirigirà una economia que li pertany. Només així Extremadura deixarà d'ésser la ma d'obra barata i una de les regions més explotades. L'àmplia jornada de lluita d'aquests dies a Espanya ens mostra el camí a seguir. Avui més que mai els extremenys necessitem unir-nos en aquests objectius comuns.

Necessitem des d'ara prendre consciència i lluitar pels nostres interessos econòmics i polítics i així poguer desenmascarar l'autèntic opresor: l'oligarquia, això és, els gran capitalistes nacionals i estrangers que seguiran explotant-nos en la dita "apertura" y també en una possible democràcia burgesa.

Aquesta és l'alternativa que la Coordinadora de Comissions Populars presenta: la d'establir CP a cada poble amb representació de tots els sectors: obrers, camperols, barris, ensenyament, joventut, ... Comissions que creiin una base ferma per a dur a terme una lluita autenticament popular.

Tanmateix davant la continuació del feixisme amb Juan Carlos creiem que cal un front unitari que coordini i amplii la lluita dels diversos partitsi moviments antifeixistes que hi ha a Extremadura tot i la seva diferent ideologia i objectius, i sense que això hipotequi

els interessos de la classe més necessitada: obrers i camperols. Unió que es reflecteix als següents punts:

No a Juan Carlos i al seu enganyós equip d'oportunistes. Llibertats polítiquea autèntiques. Amnistia. Contra la carestia de la vida i la congelació de salaris. Contra l'atur forçós, i mentre tant 500 pessetes diaries.".

Crida de cinc organitzacions polítiques a la classe obrera de Badajoz.- El "Partido Socialista Popular", la organització a Badajoz del PCE, la ORT, les "Plataformas Unitarias Anticapitalistas" y el PTE, signaren el primers dies de gener la següent "crida a la clase obrera de la provincia de Badajoz":

"Fins ara els treballadors de la nostra província ens hem conformat amb salaris de fam. De vegades ni tan sols això perquè no teniem feina i haviem d'emigrar. Ara ens diuen altre vegada que la crisi econòmica és molt forta i que hem d'apretar-nos el cinturó, o que ens conformem amb un assegurament de l'atur forçó ridícul que no arriba per a què una familia visqui dignament. I la majoria no tenim ni això!. En aquests moments de crisi volen mantenir els seus beneficis a nlit nostre. Ells es troben units al voltant del seus interessos de classe. A més, ara per ara, tenen la força de l'Estat i ens neguen les llibertats. La nostra resposta ha d'ésser unir-nos i organitzar-nos Comissions Obreres i Comissions Camperoles. Només la lluita organitzada d'obrers i camperols ens portarà a conquerir els nostres interessos de classe.

Cal que ens unim en torn a: Cap obrer ni camperol sense feina. Mentre tant subsidi d'atur per a totts de 500 pessetes diaries. Salari mínim de 500 pessetes diaries per a tots.

En aquests moments en què el règim pretén continuar, mitjançant la monarquia "juancarlista", la classe obrera de tot Espanya s'ha aixecat contra la maniobra. Unim-nos a ells lluitant més que mai pels nostres propis interessos de classe. Cridem a que aquestes reivindicacions siguin discutides per tots els treballadors. Preparem-nos per les convocatòries locals i provincials que ens portin a la conquesta dels nostres drets.".

'Nota API.- API vol informa de què molt recentment (gener 1976) un Col.lectiu de profesionals de la informació de Madrid, ha fet sortir un Butlletí amb el titol "API Informa, Redacción en Madrid". Ens congratulem que els contactes tinguts entre alguns dels membres d'ambdos col.lectius hàgin fructificat en un altre Butlletí de contrainformació a l'Estat espanyol. La independència i voluntat unitaria que els nostres companys de Madrid han reafirmat des de bon començament ens fan pensar que, com nosaltres, al larg de quasi quatre anys, la seva informació estarà en aquella línia, en la que explícitament s'han declarat. Amb la finalitat d'unificar criteris i enriquir les seves respectives experiencies, el Col.lectiu API de Barcelona i la Redacció a Madrid, mantindran els contactes oportuns, sense que això, lògicament, vagi a disminuir la independència i la responsabilitat de les seves respectives publicacions. El Col.lectiu API de Barcelona reitera també la seva voluntat de recolzar qualsevol experiència de contrainformació que surti amb un caràcter similar al seu.'

ALTRES POSICIONS DE PARTITS POLITICS RESPECTE AL CONSELL DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA.-

A l'anterior Butlletí vam oferir la posició de dos dels partits polítics integrats a l'Assemblea de Catalunya i no al Consell respecte a aquest. Ara reproduim en part la del Partit del Treball d'Espanya (PTE), apareguda a l'orgue del seu Comité Nacional de Catalunya "Avant" (any 2, nº 6):

Aquest organisme format per iniciatives de forces polítiques representants de la burgesia catalana (...) pretén deixar de banda en aquest procés cap a la democràcia al nostre partit (...) i altres organitzacions políticas, sindicals i socials com CC.OO., que porten una lluita destacada per la democràcia al si de l'AC. Les forces polítiques que han format el Consell declaren en el seu programa que han vist la necessitat de crar un nou organisme polític. Això significa que el què ja hi ha, l'AC, és deficient o ja no serveix. Ara bé, cap representant d'aquest Consell ha pogut explicar les raons per les que l'AC (...) està superada (...)".

Altres organitzacions polítiques, aqueste no integrades a l'AC, han manifestat així mateix la seva opinió respecte al Consell:

Liga Comunista Revolucionaria-ETA VI.- "(...) Quin és el significat d'aquest organisme?. En realitat no és més que l'intent d'una part de la burgesia catalana i del PSUC, de dotar-se d'un instrument de col.laboració que els permeti un doble objectiu: avui, tractar de canalitzar la radicatlitzazió del moviment obrer i nacional cap a un a via de pressió "pacífica" contra la dictadura "reformada"; demà, quan la dictadura haurà caigut per obra del moviment de masses, crear les bases d'un "pacte social" entre explotadors i explotats en nom de la unitat nacional catalana. (...). Quin programa ofereix el Consell?. La promesa de reconèixer una sèrie de llibertats -quan algun del patrins allà presents s'ha distingit precisament per la seva interpretació restrictiva d'aquelles- ; la reivindicació de l'Estatut del 32, que lluny d'expressar el dret d'autodeterminació de Catalunya, no fou més que el resultat de les engrunes concedides per les Corts de la II República; l'anunci d'unes mesures socials i econòmiques carents de tota reivindicació concreta, sens dubte degut als interessos capitalistes presents -per exemple, Banca Catalana- ; en fi, l'afirmació d'un objectiu essencial, la negociació amb la burgesia centralista del futur reconeixement d'un govern provisional, que ompli el "buit de poder" que ha de produir-se amb la caiguda de la dictadura. Quins mitjans proposa per a aconseguir aquests objectius?. La promesa d'iniciatives unitaries de mobilització "pacífica", d'una banda, mentre que per altre tracte d'allunyar del seu si tota pressió d'organitzacions que no hàgin demostrat el seu "civisme" i "moderació". (...) cal la unificació de les diferents Comissions i el respecte de la democràcia obrera al seu si, que permetin a aquestes jugar el paper dirigent que els hi correspon al moment actual impulsant la unitat del front proletari, unica via capaç de forjar l'aliança revolucionaria amb els distints sectors populars, i reivindicant, en front de futurs governs de coalició i a "promesas" d'Estatuts, la convocatòria immediata, després del derrocament de la dictadura, d'eleccions per sufragi universal, a una Assemblea Nacional Catalana, per a l'exercici del dret d'autodeterminació del poble de Catalunya".

Partido Obrero Revolucionario de España (PORE).- "(...) no considera a la Junta Democràtica ni al Consell com un mitjà per a conquistar la democràcia i s'oposa a aquests organismes. Els considera com a intents de sostenir el capitalisme davant un imminent esfonsament del règim actual (...)". (Nota de premsa autoritzada 16/1/76).

Liga Comunista.- " La liga denuncia també una altra alternativa present que preconitza l'aliança entre forces burgeses i obreres preparan un govern de Front Popular després del trencament democràtic. Per aquest partit, el pacte interclassite és l'ultim recurs que te la burgesia per continuar en el poder, quan les lluites lifacin malbé els seus plans actuals. Per això lical l'ajut de partits obrers

en els quals les masses hi te en confiança, per a frenar el moviment obrer i popular. El representants més lúcids de la burgesia s'apunten ja a aquesta alternativa a la Junta Democràtica, a l'Assemblea de Catalunya i al recentment format Consell de Forces Polítiques (..)".

CATALUNYA: EL MCE PASSA A DENOMINAR-SE MOVIMENT COMUNISTA DE CATALUNYA.-

En reunió celebrada a principi de gener, el Comité Central del'Movimiento Comunista de España' (MCE), ha decidit que les seves organitzacions a les diferents nacionalitats que composen l'Estat espanyol passin a adoptar el nom de cada una d'aquestes nacionalitats. Així, ara a més del Movimènt Comunista que avarca l'area geogràfica propiament espanyola, hi ha el Moviment Comunista de Catalunya, el Movimiento Comunista de Euzkadi'(que engloba Biscaia, Guipuscoa, Alaba i Nabarra), el Moviment Comunista del País Valencià, el Movimento Comunista de Galiza i el Moviment Comunista de les Illes Balears.

Tanmateix, segons declaració pròpia, aquest canvi de nom no afecta el funcionament general de l'antic MCE, ja que segueixregint-se pels principis marxites-leninistes del centralisme democràtic. De fet, cada una d'aquestes organitzacions, ara amb nom propi, posseien des de fa temps una certa autonomia pròpia.

PSUC: FINAL DE LA POLEMICA INTERNA.-

La polèmica interna desenvolupada al si del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) quant a la línia d'actuació a seguir respecte a les Comissions Obreres, que quedà reflectida a les pàgines de l'organ oficial del PSUC "TEBALL" i de la que ja vam informar al nostre Butlletí anterior, sempla haver estat superada. En efecte, el dirigent local Isidor Boix, que encapçalava la tendència favorable a la dissolució de les Comissions Obreres davant la postura "oficial", de mantenir-les ha estat apartat del partit, el que ha motivat aixímateix el distanciament d'un grup de militants (sembla que 49) en actitud solidaria amb en Boix. La polèmica interna desenvolupada en torn aquest episodi sembla haver acabat amb una confirmació ampliament majoritaria a la posítura oficial sobre Comissions Obreres i a la vegada amb una crítica més o menys dura a les instàncies dirigents del partit per la seva resolució que alguns sectors calificarien d'autoritaria

---

POSICIO DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT SOBRE ANARQUISTES I COMUNISTES.-

El 10 de gener, el diari d'Orleans "La Republique du Centre" publicà una entrevista amb el president de la Generalitat, Josep Terradelles. Extraiem i traduim les opinions d'aquest sobre anarquistes i comunistes:

-"Tenim unes relacions correctes amb els anarquistes de l'exterior i del interior. Penso, com André Malraux, que els anarquistes al nostre país, són una força que compta. Son gent molt austera, que s'absté de tota propaganda, però que saben manifestar-se al moment oportú. El català te una tendència particuñar cap a l'anarquisme en raó de les seves posicions federalistes.

- I quant els comunistes?.

- Els comunistes espanyols són tan mal acceptats com els socialistes per les altres organitzacions. A la resta d'Espanya, la població és generalment anticomunista. A Catalunya és diferent. Els comunistes catalans, que han col.laborat sempre amb els governs de la Generalitat, no tenen res a veure amb els comunistes espanyols (...). Encara que amb els nostres desacords ideològics amb els comunistes, som tolerants amb ells. La tolerancia ha estat sempre una de les virtusts del poble català (...)."

DECLARACIONS DEL CAPITA JOSE DOMINGUEZ MARTIN-SANCHEZ.-

Han aparegut al nº 25 d'"El Correo del Pueblo", organ central del PTE, unes declaracions del capità José Domínguez, fetes el mes de desembre, que pel seu interés reproduim. Com és sabut aquest capità actua com a portaveu de la 'Unión Militar Democrática' (UMD) i es troba a l'actualitat a l'exili.

"Com es veu l'aperturisme a les Forces Armades?.

- Els que creien en ell fa un any comprengueren sobtadament el seu error al perpetrar-se les cinc ejecucions de setembre. Després, el món ha vist la falsedat de la democratització pretesa per Juan Carlos.

- En quina situació creus es troba el govern Arias Navarro?.

-- A un atzucac. I la longitud d'aquest depén solament de la pressió que hi exerceixi l'oposició, dx l'acció del poble.

- Seria possible una autèntica aproximació entre poble i exercit?.

- Hia ha moltes possiblitats de que sigui una realitat a curt terme. L'impopularitat de l'exercit prové del paper repressor que , a lamentablament, va acomplir en aquest règim.

- Seria possible arribar a la fòrmula d'un exercit popular a Espanya?.

- Absolutament inconcebible dins l'actual règim, per a arribar a això és indispensable que abans tiomfi la democràcia.

- Estan satisfets els militars en el terreny professional?.

- Respecte a les forcea armades dels països anàlegs al nostre -és a dir excloentid'entrada a les grans potències- el militar espanyol se sent de "segona", és conscient de l'escasa eficàcia dels nostres exercits.

- Els tres exercits són plíticament homogenis?.

-- No, les característiques de cada un d'ells són funció de la formació i extracció respectives, L'aviació és més tècnica, més esportiva, més donada al companyerisme i al diàleg democràtic tenit poc en compte el diferent grau dels interlocutors. La marina, també d'alta

formació tècnica, és més classista, més tradicional, més jeràrquica.

- En política, quin sector militar te la més gran influència?.
- Sens dubte l'exercit de terra; o, més concretament l'arma d'infanteria.
- Qui te el poder militar a Espanya?.
- No és a una sola ma. Fernàndez Vallespín sembla l'home fort de la dreta militar. Campano és una pecça clau mentre que encapçali les forces de la Guaria Civil.
- Hiha alguns mecanismes de confraternització entre els diversos graus d'un arma o d'un exercit al nostre país?.
- Absolutament cap, només relacions aïllades, a nivell privat i personal.
- Quines discriminacions són les acceptades pitjor a la vida militar?.
- La més odiada és la dels caps i oficials que accepten pertànyer als serveis d'informació interior, la tasca desl quals és essencialment políticosocial i per la qual cobren primes mensuals, i més sobre el sou normal dels seus companys. Altres discriminacions de tots conegudes són els privilegis tradicionals d'alguns cossos : Estat Major, Servei de Vol, Cos General de l'Armada, etc. generadors d'un pueril complexe de superioritat.
- En quina posició es troba ara la UMD?.
- Molt bona, especialment després de la qüestió del Sàhara.
- Per què després de la qüestió del Sàhara?.
- Perquè el viatge llampec de Juan Carlos en anyà momentaniament a molts militars, però en pocs dies quedà desenmascarat el parany que era aquest gest.
- Què poden fer els exercits espanyols per a assolir la popularitat entre la població civil?.
- Netejar la taca que els enterboleix des de 1936.
- Com?.
- Per l'unica via possible: el trecament democràtic.".

Relacionat amb la UMD, consell de guerra contra nou militars.- Amb el tema de la 'Unión Militar Democràtica' de fons, s'ha previst per dates pooperes, la celebració d'un con sell de guerra contra nou militars (un comandant i vuit capitans) sota l'acusació "d'incitació a la sedició". Les penes demanades van de dotze a tres anys de presó. Tots els acusat, llevat d'un en llibertat provisional, estan detinguts a Hoyo de Manzanares.

- -

ALGER: REUNIO DE LA "JUNTA DEMOCRATICA DE ESPAÑA" I EL "FRENTE POLISARIO".-

Una delegació de la "Junta Democrática de España", encapçalada per Santiago Carrillo es reuní a Anger amb representants del "Frente Polisario" "amb la finalitat -diguè Carrillo- d'augmentar l'ajut que els 'partits membres de la Junta volen aportar a la lluita dealliberament del poble saharaí". El secretari general del PCE ijdicà que "l'acord tripartit signat per Espanya, Marroc i Mauritània sobre el repartiment del Sàhara constitueix una ofensa per l'honor del pble espanyol, una violació del principi del dret d'autodeterminació i una falta greu a la paraula donada per Espanya al poble saharaí". Santiago Carrillo manifestà igualment que "el 'Frente Polisario' és el representant autèntic d'aquest poble". (Informació de Radio París 1/II/76).

- -

EL "PARTIDO COMUNISTA DE ESPAÑA (INTERNACIONAL)"DECIDEIX LA INTEGRACIO DELS SEUS MILITANTS A CANARIES AL MPAIAC.-

Amb data del 22 de gener, el Comité Central del PCE (i) va acordar "la integració dels companys del Partit que treballen a Canaries al 'Movimiento para la Autodeterminación y la Independencia del Archipielago Canario' (MPAIAC)". Tot això com a conseqüència de les seves consideracions de què "l'arxipèlag Canari forma part indissoluble del continet africà", "que Espanya te colonitzat el poble guanxe des de fa segles", que el MPAIAC és l'avantguarda revolucionària del poble guanxe", etc.

- -

- -

MOVIMENT OBRER

COMISSIO OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA: DOCUMENT SOBRE LA UNITAT SINDICAL.-

A la darrera Assemblea plenària de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que tingué lloc el passat dia 25 de gener, la Mesa presidencial llegí un Document amb el títol "La Unitat Sindical. El Congrés Sindical". La seva finalitat, tal com allà es va exposar, és la de facilitar la discussió sobre el tema de la unitat sindical, en la perspectiva d'elaborar posteriorment un document definitiu. Reproduim pel seu interés amplis extractes. Els subtitulats pertanyen també al Document.

"(...) No pretenem donra una recepta de com ha de realitzar-se la Unitat Sindical, aquesta serà fruit de la decisió i l'acció de tots els treballadors per la seva conquesta i de l'acord entre diferents corrents sindicals existents, en una situació de llibertats democràtiques per tot el poble. La nostra pretensió és unicament d'oferir, en base a les experiències de la lluita i organització del moviment obrer els darrers anysi a etapes anteriors, uns elements per a l'analisi i la discusió d'aquest problema.

Necessitat de la unitat.- (...) La identitat d'interessos com a classe explotada davant a la classe explotadora, és la primera i fonamental raó i base de la unitat obrera.

(...) Actualment són varis els factors que donen unes bases de partença a la realització de la unitat, a mée a més de les motivacions assenyalades. El primer d'ells és la pràctica unitària del moviment obrer espanyol durant llargs anys. Unitat reivibdicativa, de lluita, de solidaritat.

(...) La prpia existència de la dictadura feixista, amb la seva actuació repressiva i d'explotació al màxim ha afavorit que els treballadors fessin pinya davant la duresa de les lluites com un sol home davat l'enemic comú, passant per sobre de diferències més secundàries, és a dir, les que podien crear la seva divisió en base a diferents opinions polítiques i sindicals.

(...) En una situació de llibertats democràtiques tots aquests pressupostos varien radicalment. Amb una base de sustentació polítíco-ideològica i uns criteris sindicals que es corresponen al que són les grans linees a altres paísos europeus, amb uns nuclis de militants i dirigents per reduits que puguin ésser ara,i amb prou financiació, es poden crear i consolididar diferents sindicats, la divisió sindical.

Si diem tot això no és perque considerem impossible la unitat sindical, sino perque considerem que hi ha que situar a aquesta sobre bases reals i rebutjem les simplificacions i els triomfalismes, com el que hem sentit tantes vegades de què "els treballadors en amplies assemblees es decidiran per la unitat sindical" i ja està. Peruqe la voluntat unitaria dels treballadors i la seva expressió concreta és i serà d'una importància fonamental, però haura d'anar acompanyada de la discussió i acord entre els diferents corrents sindicals.

Un sindicat de classe.- Creiem que la caraterística fonamental del sindicat unitari, ha de ésser el seu caràcter de classe i sociopolític. Això és, un sindicat que defensi i lluiti no sols pels interessos concrets de tot tipus dels treballadors, salaris, condicions de treball, etc. sino que posi en qüestió i orienti per tant la seva lluita contra l'existència mateixa del capitalisme. I de manera concreta i prioritaria en un principi, contra els monopolis i per això contra totes les conseqüencies de la seva existència que es deriven per a la vida humana en tots els ordres .

Seria un fluix servei a la classe obrar l aunitat sindical en base a uns criteris reformistes, de sindicalisme groc. De reivindicacions solament momentanies, de corresponsabilització amb el capital, de gestió en definitiva, dels interessos d'aquest. En aquest sentit volem cridar l'atenció sobre el fet de què,per molt que es reformés, des de les jerarquies"evolucionistes" l'ac ual sindicat vertical, mai podrà arribar a ésser un autèntic sindicat de classe. (...)

Un sindicalisme de i per a tots els treballad rs.- Creiem que un dels grans ensenyaments de la lluita obrera al nostre país, un dels grans assoliments de COMISSIONS OBRERES, ha estat la seva capacitat d'incorporar a la lluita els diferents sectors de la classe obrera. (...)

Creim que el futur sindicat de classe, ha d'orientar la seva activitat no solament als treballadors enquadrats, organitzats, sino a al conjunt de la classe obrera. Sense incrrer per tant en avantguardismes ni desenvolupar la seva perspectiva solament en base als sectors més avançats ni en reformisme si ho fes amb els més endarrarits. Aquesta perspectiva és també una necessitat de cara a la unitat sindical."

El document assenyala a continuació la convenciencia de què el futur sindicat de classe sigui: un sindicat independent de la patronal, de l'Estat, del Govern i dels partits polítics.

Un sindicat democràtic.- Amb elecció i revocabilitat de tots els càrrecs representatius. Des de el nivell de centre de treball als més alts (...).

Considerem que l'assemblea de treballadors al centre de treball, amb participació de tots, ha d'ésser no solament el pilar fonamental de d scusió i decisió de la polítca sindical, sino que també ha d'ésser-ho de la democràcia obrera. (...).

La pràctica de la democràcia en un sindicat unitari exigeix tenir presents els principals corrents existents al seu si, és a dir, el respecte i el dret de minories.

(...). Per això les minories han de poder expressar la seva veu, les seves opinions en tot moment i per això han de tenir presència als orguens representatius als diferents nivells.

La realitat nacional.- A l'abordar la unitat sindical pensem que és imprescindible d'abordar el fet de Catalunya com nacionalitat dins l'Estat espanyol i saber-hi donar, en el terreny sindical, un plantejament que correspongui a aquesta realitat.

(...) Veiem la plasmació concreta de la solució a aquest problema mitjançant la cració d'una central sindical catalana. Amb els seus Congressos, els seus organs a tots els nivells, però confederada tant a nivell global pels organismes superiors, com des de els digerents rams de la producció a la central sindical i sindicats de ram existents a nivell de l'Estat.(...).

Sectors específics de treballadors.- Es comprén que un dels sectors de gran importancia al desenvolupament del sindicalisme és el caperolat. Sector específic per la forma en qué desenvolupa el seu treball, pel medi, fonamentalment rural en quèel desenvolupa i per l'específic dels problemes a que ha de fer front. (...).

Hem fet ya referència al procés d'incorporació a la producció, d'assalarització creixent, de tot tipus de professionals, investigadors, etc. (...).

L'actitud tradicional d'aquests sectors ha estat fins fa poc i encara ara en gran mesura, d'adoptar una actitud al costat de la patron al, davant els interessos de la resta dels treballadors. (...)

Aquesta actitud està començant a variar i a les lluites dels darrers anys se està donant ja una incorporació d'aquests sectors a la lluita obrera. (...)

La incorporació i participació al sindicat de classe aportaria una gran riquesa per la seva formació i serà una ampliació de la base social de la lluita de classes, més important si és te en compte el paper que juguen al procés d'investigació, creació i producció.

(...) Altres sectors que caldria tinguessin una expressió específica a la activitat sindical son les dones i els joves treballadors. En base a la seva promoció, igualtat i defensa dels seus drets, avui trepitjats pel sol fet d'ésser ddona o menor d'edat. Sense que això singnifiqui naturalment, que la lluita per aconsseguir-ho no s'encari a tota l'activitat sindical.

Els verticalistes. Esl funcionaris de l'organització sindical.- Els darrers anys s'ha donat el fonomen de què als sindicats verticals, han arribat a determinats nivells de l'escala representativa alguns homes, que sense ésser autèntics i conseqüents defensors dels drets dels treballadors, tampoc no són el clàssic verticaliste com Alcaina, Moya Clua, etc. Son homes que s'autoanomenen en molts cassos com del "voldria i no puc" amb major o menor dosi de demagògia a la seva actitud, però a alguns casos amb un cert nivell de coneixement i influència en part dels treballadors d'algun ram o localitat. Creiem que l'actitud a mantenir cap a ells en un futur caldrà mesurar-la, evidentment,per la seva actuació actual. Però sense excloure'n ja radicalment d'entrada la seva participació, en tant que el seus coneixements concrets poden ésser necessaris. (...).

Els drets sindicals.- Un sindicat de masses com el que hem intentat caracteritzar és obvi que li cal per a complir els seus objectius dels drets d'associació, assemblea, vaga, manifestació, solidaritat, premsa, etc. (...).

Dret de vaga sense tràmits ni termes previs, ni possibilitats repressives de cap mena. Considerem que les vagues no han d'ésser financiades pel sindicat. Per la impossibilitat econòmica de fer-ho i perque el desenvolupament de la combativitat obrera creiem que exigeix un nivell de corresponsabilització de tots els treballadors a la lluita que no es dóna a les vagues finançades.

El que no treu, és clar, l'exercici de la solidaritat de classe mitjançant l'organització de recaptes i campanyes solidaries. (...)

El congrés sindical feixiste i el congrés sindical constituent.- Està previst i s'anuncia celebració immediata del Congrés verticaliste. (...).

Els objectius d'aquest congrés sindical a aquest moment no poden ésser altres que la pretensió de continuisme del sindicat vertical.

(...) L'actitud del moviment obrer davant aquest congrés, tenint en compte la situació política del país, el seu desenvolupament, el desenvolupament d'importants mobilitzacions obreres i populars a aquest període i les pers pectives existents per el proper, creiem que no ha d'ésser una actitud possibilista d'anar a treure'n el que es pugui d'aquest congrés, sino el plantejar l'exigència i la mobilització necessària perquè no se celebri, arribant a preveure la realització de vagues generalitzades, manifestacions, etc. denunciant-lo com a congrés feixiste i plantejant l'exigència de llibertats sindicals sense limitacions de cap mena ja ara, per a aprtir d'elles, avançar cap a la realització d'un congrés Sindical Obrer Constituent. (...)

Comissions Obreres, venim plantejant des de fa anys, la formació a una situació de llibertats, del sindicat de classe mitjançant un Congrés Constituent, amb delegats elegits democràticament, que fixin les bases del nou sindicat, les seves estructures i elegeixin els seus organs. (...).

Perquè encara tot el que es va realitzan ja, te una incidència que no es pot menysprear, la preparació concreta, i no cal dir, la realització del Congrés Constituent, només serà possible dins una situació de llibertats democràtiques.".

MADRID: MES DE 150.000 TREBALLADORS EN VAGA.-

En relació a la vaga de Madrid, reproduim a tall de crònica, alguns comunicats i preses de posició d'interés relacionades amb ella.

A Madrid, les vagues que s'arrossegaven des de el mes de desembre, han conegut una extensió sens predents al mes de gener. El dia de Reis el Metro madrileny anava a la vaga, amb tota l'espectacularitat que li atorga el seu caràcter de servei públic.

El dia 7 CC.OO. de Madrid, recolzava en un comunicat la vaga dels treballadors del Metro, "que continuen decididament la lluita tot i les amenaces de militari tzació de part del govern". "De la classe obrera eu surt un clam unànim: Mori la congelació de salaris, per l'amnistia, pel sindicat obrer, per la readmisió dels acomiadats!. Finalitzava amb una crida: "Aquest és el moment, no solament es tracta de la solidaritat amb el Metro, que cal recolzar i desenvolupar l'acció de aquests companys. Es tracta d'impulsar a tot arreu la lluita, d'imposar la convocatòria a la lluita des de els jurats, des de les UTT, de sortir al carrer, d'ocupar massivament els locals sindicals i cridar des de allà a l'acció".

El dia 12 de gener més de 150.000 treballadors eren en vaga, dels quals més de 70.000 als rams de la construcció. Al ram del metall: Standard, Barreiros, etc., els vaguistes eren també sobre 70.000; A Getafe, zona industrial amb un alt grau de concentració (amb característiques en certa mesura similars a les del Baix Llobregat a Catalunya) era en vaga general.

La Plataforma de Convergència Democràtica i la Junta D mocràtica de Madrid-Regió, havien expressat,anteriorment, el dia 10, en un comunicat conjunt el seu recolzament a la mobilització obrera en els termes següents: "convençuts de la necessària unitat que ha de presidir l'actuació de les forces democràtiques", afirmen la importància decisiva de les accions realitzades pels treballadors de Madrid que han assolit "un grau d'intensitat i extensió sense precedents" (...) "La calsse obrera de Madrid s'ha adreçat al conjunt de la societat marcant les raons profundes de la seva protesta. És un exemple de solidaritat i ha impulsat la d'altres sectors socials (...) El contingut de les lluites obreres recull el problemss centrals de tot el país: acabar amb una política econòmica autoritària que fa recaure les conseqüencies de la crisi econòmica a les capes d'ingressos més baixos, així com denunciar la pujar insuportable dels preus, sobre tot dels bens de primera necessitat. (...) La PCD de Madrid i la JDE de Madrid-Regió recolzen aquestes iniciatives (intensificació de les accions a partir del dia 12 per part dels distints sectors en lluita) i les diferents mobilitzacions i CRIDEN al poble de Madrid i totes les Organitzacions Polítiques democràtiques a intensificar, extendre i unificar les accions en marxa que menin cap el TRENCAMENT DEMOCRATIC".

Els dies següents nous sector s'anaren incorporant a la vaga: Banca, Assegurances, Renfe, etc. Renfe era el dia 15 en una vaga generalitzada a tots el llocs de treball, uns 6.000 treballadors. Reproduim el comunicat de la "Comisión Interramas", amb data del 17 de gener, analitzan la situació de la lluita:

"Reunits els membres de la Comissió Assesora de la Construcció, Assemblea Permanent de la UTT del Metall de Madrid, UTT de Getafe, UTT de Torrejon, UTT de Pinto, Comissió Gestora de Banca i Comissió del cinquanta d'Arts Grafiques, hem examinat la situació conflictiva de Madrid.

Les causes de la vaga, que te una envergadura mai coneguda fins ara a Madrid, has estat fonamentalment el Decret de congelació salarial, que ha vingut a obstaculitzar les negociacions salarials actualment en curs. A mesura que el conflicte s'ha anat desenvolupant la resposta de la patronal s'ha concretat en tancament de fàbriques, dessallotjaments, acomiadaments i sancions, al que s'ha sumat les nombroses detencions i empresonaments de treballadors, que no ha estat sinó atiar el foc i incrementar la vaga en solidaritat amb els treballadors represaliats.

Ens pronunciem per un solució negociada del conflicte, però entenem que no pot haver-hi negociació sense que, previament, no hi hàgi la reobertira total de totes les fàbriques, es readmeti a tots els acomiadats, s'aixequin totes les sancions, es posi en llibertat tots els treballadors detinguts i empresonats.

Sobre aquestes bases estem disposat a obrir negociacions amb els patrons per barnques de la producció a l'objecte d'assolir acords salarials.

D'altra manera els treballadors no tindran altre remei que incrementar la vaga les properes setmanes, fent la solució més difícil. Som per una solució digna i cridem als e presaris a la negociació.

Ens dirigim a l'opinió pública i diem que estem dispusats a cercar una solució al conflicte, però que els treballadors no van a claudicar i que els hi sobra dignitat i força per continuar la lluita.".

(Nota: La informació d'aquesta crònica ha estat extreta bàsicament d'"API Informa, Redacció a Madrid).

CARTA DELS "CENT DE COMISSIONS OBRERES".-

Fa uns dies es donà a conèixer una "carta a l'opinió pública" signada per cent membres dirigents de Comissions Obreres. La seva finalitat és sortir al pas "d'una interessada campanya de deformació" en torn a les lluites tingudes les darreres setmanes. Reproduim integre el document:

"A les vagues, manifestacions i demés formes de protesta pacífica que durant les darreres setmanes hem protagonitzat els treballadors, ha succeït una interessada campanya de deformació que diversos cectors d'opinió realitzen per a desvirtuar el contingut i abast d'elles. Davant aquesta situació, Comissions Obreres creu necessari explicar publicament les raons que han impulsat aquestes accions.

Som conscients de que Espanya travessa una profunda crisi econòmica. Per fer-li front el govern ha pres un sèrie de mesures, entre les que és troba perllongar per un any més la congelació de salaris, ja augmentar-los en funció de l'augment del cost de la vida no millora en absolut el seu poder adquisitiu. Que les elevacions siguin posteriors a l'augment dels preus, juntament a la reconeguda manca de confiança que ofereixen els percentatges de l'Institut Nacional d'Estadística, que creiem no reflecteixen els augments reals dels productes consumits per les families treballadores, suposa un autèntic desdens al nivell de vida. És normal que lluitem per acabar amb aquesta situació. L'acció dels nostres companys de la Construcció de Madrid, per exemple, ha demostrat que és possible trencar amb els topalls imposats.

Es fals que pretenguem estrangular l'economia. El que volem és assolir una existència digna i negociar amb els em presaris en igualtat de condicions.

Els treballadors no som responsables de cap crisi, doncs estem marginats de la gestió econòmica de l'Estat i de les empreses. Lògicament ens oposem a ptir-ne les conseqüències. I ens a sembla inadmissible que el Decret s'hàgi promulgat poc abans d'iniciar-se la revisió d'uns convenis que afecten prop de dos milions de treballadors. Recordem que tot i succeir-se any rera any aquest tipus de decrets, els preus pugen ininterrompudament, sense que hi hàgi la més petita garantia de què aquest procés es freni o es talli.

L'atur forçós tampoc deixa d'augmentar i no s'arbitra un subsidi d'atur que abarqui tots els qui no tenen feina i la quantia del qual serveixi per posar remei a les necessitas vitals mínimes.

D'altra banda, els empresaris, adopten en molt casos, una actitud de duresa que contribueix a crear conflictes i a radicalitzar posicions. La pràctica de l'acomiadament com a mitjà de reprimir les demandes dels seus assalariats, no resól els problemes ni permet alleujar les tensions. Ans el contrari crea nou conflictes. Entre les reivindicacions més sentides pels treballadors està precisament la readmissió dels acomiadats amb ocasió de conflictes i activitats que són legals a l'Europa a la que pretén incorporar-se Espanya. El costum de bona part dels nostres empresaris d'imposar unilateralment les condicions de treball xoca amb la realitat d'un moviment obrer puix ant i disposat a defensar els seus interessos emprant els mitjans tradicionals dels sindicalisme de classe.

Cal que tots comprenguin que l'Organització Sindical oficial no serveix per canalitzar i resoldre les aspiracions dels treballadors. Cal que es reconegui plenament el dret de vaga i l'exercici de totes les llibertats sindicals i polítiques.

El govern parla dún procés gra ual cap a la democràcia. Però a l'establir els seus límits margina a les organitzacions més representatives de la classe obrera. Afirma que Comissions Obrers estan controlades per determinat partit polític, pretenent ignorar que Comissions Obreres són un moviment socio-polític, independent, que propugnen la unitat dels treballadors sense discriminacions ideològiques , polítiques, religioses o de qualsevol naturalesa i que concep el sindicalisme del futur com un sindicalisme de classe, unitari, democràtic i independent de l'Estat i de tots els partits polítics sense excepció.

Aquestes declaracions del govern no responen al sentir majoritari de la societat espanyola, que massivament s'ha pronunciat per l'amnistia, les llibertats democràtiques, i els drets sindicals i polítics. No és casual que juntament a les reivindicacions econòmiques i socials dels treballadors incloem a les nostres plataformes d'acció aquestes altres reivindicacions.

És fals que pretenguem impedir la democràcia. El que pretenem impedir és que s'ens enganyi a tots parlant-nos de democràcia i privant-nos-en al mateix temps de les llibertats que ens són consubstancials. Les recents detencions, prohibició d'actes públics, dessallotjaments de sindicats i esglesies i dissolució violenta de manifestacions pacífiques posen en evidència el tipus de democràcia que es pretén instaurar. Gener de 1976.

Relació nominal dels cent signants:

Andalusia.- Francisco Acosta, Juan Ceada, Venancio Cerdeño, José Cid, Manuel de la Rubia, Alfonso Giráldez, Ildefonso Giménez, Eugenio López, José Antonio Nieto, Antonio Palacios, Eduardo Saborido y Fernando Soto.

Aragó.- Lorenzo Barón, Joaquín Bozal, Antonio Martínez Valero, Floreal Torquet i Miguel Angel Zamora.

Asturies.- José Manuel Díaz, Gerardo Iglesias, Juan arcos Muñiz, Manuel Nevado, Francisco Prado y Francisco Javier Suarez

Balears.- Rafael Arorín, Antoni Esteva i Francesc Obrador.

Canaries.- Fernando González, Miguel Angel Guerra i Nicolas Pérez Plasencia.

Catalunya.- Francesc Aguilar, Esteve Cerdan, Josep Cervera, Alfred Clemente, Jordi Cuyás Sixte de Santos, Francesc Frutos, Cebrià Garcia, Joan D. Linde, Josep Lluís López Bulla, Gabriel Márquez, Ramon Pla, Agustí Prats, Joan Ramos, Francesc Rodriguez, Josep Maria Rodriguez Rovira, Lluí Romero, Josep Tabalada Armand Baró i Pere Leon.

Euzkadi.- Francisco Anero, Jos' Maria Castañares, Octavio Cruz, Guillermo Erda, José Maria Galarraga, Eduardo Guillén, David Morin, Javier Muñoz, José Antonio Otaegui, Vitaliano Rodriguez, Hipólito Salazar i Pedro Santiesteban.

Galicia.- Manuel Amos Deus, Julio Aneiros, Juan M. Castro, José Díaz, José Maria Fernández Pérez, José M. Iglesias,Jaime Ferreira, Eugenio Pereiro, Rafael Pillado, Angel Porto, José Maria Riobo i Valdino Varela.

Lleo.- Manuel González Velasco i Benjamín Rubio.

Madrid (Regió).- Julián Ariza, Macarios Borjas, Marcelino Camacho, José Casa, Francisco Garcia Salve, Arcadio González, Virgilio Heras, Jerónimo Llorente, Gregorio Pimentel, Adolfo Piñedo, Alfonso Romero, Luís Hoyo, Tranquiliano Sánchez, Nicolas Sartorius, Leoncio Serrano, Julio Setién i Blanca Manglano.

Nabarra.- Manuel Brguete, Francisco Muñoz, i Jesús San Martín Solchaga.

País Valencià.- Daniel Ballester, Antoni Gallardo, Joaquim Leon Antoni Montalban i Ismael Sanz.".

REPRESSIO

PAIS BASC: DESPRES DE L'INDULT, 100 PRESOS POLITICS EN LLIBERTAT I 305 ENCARA EMPRESONATS.-

Segons informa "Noticias del País Vasco", nº 21 (17/XII/75), dels 405 presos polítics bascs existents bans del 26 de novembre de 1975, data de l'indult "juancarlista", solament 100 (46 condemnats i 54 preventius) pogueren sortir en llibertat, la majoria de les vegades provisional.

Dels que resten a presó, "112 compleixen condemna per un total de 2.775 anys, el que fa una mitja de 24 de presó per persona (d'ells 9 foren condemnats a 12 penes de mort que van ser conmutades el seu dia per 30 anys)". D'altra banda, "193 es troben en preso preventiva, d'ells, 33 amb petició fiscal per un total de 343 anys, 6 amb previsible petició de pena de mort i 154 sense petició fiscal pel moment".

Pel que fa els exiliats polítics, "al període que va de l'any 1969 al 1975 es calcula en un total de 1,575 exiliats bascs".

La distribució dels p.p. bascs és absoluta: A Àlcalà s'hi troben 3; a Barcelona, un; a Basauri, 36; a Burgos, 9; a Càceres, un; a Caraba chel, 33; a Cartagena,3; a Còrdova, 5; a Girona, un; a Jaén, 6; a La Corunya, 2; a Loiola (caserna), un; a Martutene (Sant Sebastià), 66; a Ocanya, 32; a Palència, 2; a Pamplona, 5; a Pontevedra, un , a Port de Santa Maria, 15; a Segòvia, 28; etc.

PRESO DE BASAURI: COMUNICAT DELS PRESOS POLITICS.-

Presos polítics de diferents organitzacions: PCd'Euzkadi, PSOE, ETA-VI/LCR, PTE i independents, que es troben a la presó de Basauri a Biscaia, ha fet públic el comunicat següent:

"Com a tals presos polítcs veiem la necessitat de replicar al raquític i discriminatori indult promulgat per l'hereu de Franco: Juan Carlos I;

Denunciem que l'indult en qüestió no pretén altra cosa que fer callar una de les més sentides exigències de la classe treballadora i del poble en general (la llibertat de tots els presos polítics i sindicals), així com emblanquinar, al s ulls de l'opinió internacional, la façana del rҫegim, ja prou deteriorada després de 40 anys de dictadura.

Aquesta burda maniobra queda totalment al descobert, al confrontar les monstruoses condemnes pels dits "Tribunals especials" amb els tres únics anys que suposa el qüestionat indult. Més encara, tenint en compte que aquest indult és excloent i discriminatori pels presos polítics i donat que, al mantenir-se en vigència el Decret-Llei Antiterrorista, totes les activitats, organitzacions, etc. tant polítiques com sindicals poden ésser acusades de connexió amb el terrorisme.

Reiterem un cop més, que tant la nostra llibertat com totes les llibertats formals per les que tant i tant durament anavem lluitant, solament podran aconseguir-se mitjançant la lluita continua i unitària de la classe treballadora i del poble en general. La dictadura continua dempeus. Solament la seva ciaguda ens dobarà accés a aquestes llibertats i és tasca nostre aconseguir-les.

Els presos polítics de Basauri reiterem la nostra voluntat de lluita.

Llibertat per totos els presos polítics i dindicals!. Contra la Llei Antiterrorista!.".

AMNISTIA INTERNACIONAL: PRESOS POLITICS A ESPANYA.-

Dins les activitats antirrepressives d'Amnestey International el juliol de l'any passat, ha publicat un informe sobre la situació dels presos polítics a Espanya, elaborat per una missió pròpia enviada especialment, i formada per un jutge noradmericà, un professor

de Karlsruhe, els quals visitaren Madrid i el País Basc del 19 al 29 de juliol el primer, i s'entrevistà amb el Nunci Papal i el Degà del Col.legi d'Advocats de Madrid, el segon, i ambdós amb el ministre de Justicia el 21 de juliol. Aquest els hi negà la visita a la presó de Basauri a Biscaia.

Aquest informe és a manera de continuació del elaborat el 1973 i també publicat per Amnestey International sobre p.p.. A més a més d'aquests informes AI, ha publicat el 1975 el seu informe anual sobre la tortura a 60 països, un Informe sobre Israel i Siria, una crònica sobre la defensa dels drets humans a la URSS i un Informe sobre Xile. Altres publicacions recents sobre p.p. a Vietnam del Sud, Brasil i Irlanda del Nord.

L'adreça d'AI és, 53 Theoblad's Road, Londres.

= =

ULTIMA HORA

BARCELONA: MILERS DE MANIFESTANTS PER LA LLIBERTAT, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA.-

Per segon diumenge consecutiu, i responent aquesta vegada a la convocatòria de l'Assemblea de Catalunya, varies desenes de milers de persones s'han manifestat avui diumenge 8 de febrer pel centre de la ciutat, als crits de 'Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia'. A la convocatòria estva prevista la concentració davan l'edifici del Parlament de Catalunya, a l'interior del Parc de la Ciutadella. Aquesta circumstància ha estat impossible donat que les portes eren tencades i custodiades per nodrits grups de policies. L'accés en aquestes condicions dins el recinte, hagués suposat un assalt en tota regla, el que era descartat, no solament per les evidents dificultats sino també pel caràcter pacífic i d'ordre que en tot moment els organitz dors pretenien donar a la convocatòria. En aquest sentit la consigna era 'exercir el dret de manifestació pacífica'.

Distints aspectes diferencien netament les manifestacions d'avui de les del diumenge anterior. En primer lloc la combativitat dels manifestants ha estat molt superior, característica obligada, daltra banda, per contrarrestar amb èxit una agressió policial també superior. En efecte, el desplegament dels 'grisos' ha estat sense precedents. Dos helicòpters sobrevolav n el cel barceloní i orientaven les evolucions d'eixams de policies, que a peu, a cavall, en cotxe i armats amb el més moder material 'antidisturbis', encalçaven els manifestants. Entre els reforços arribat a Barcelona per tractar d'impedir la manifestació, s'ha de citar dues companyies especials (sembla procedents de Burgos), que com eren plenes totes les casernes, pernoctaren en tendes de campanya a Cerdanyola.

La brutalitat de la policia ha arribat avui als límits de la pura histèria en veure's novament desbordats, a partir de la una de la tarda, pels manifestants, Anteriorment, i a les primeres hores (onze del matí), les manifestacions que es produien a partir dels punts de concentració havien estat durament reprimides per una policia que es mostrava omnipresent. Part important ha tingut en el canvi de decorat, la presència de nombrosos automòbils, que en colapsar el tràfec han dificultat extraordinariament les evolucions dels 'grisos'. Aquests han passat factura trencant a cops de porra nombrosos vidres, a la vegada que han agredit a persones que es trobaven a l'interior dels cotxes. Com anècdota és pot assenyalar que una senyora d'edat ha tirat dintre un cotxe amb els vidres trencats, un bitllet de cinc-centes pessetes.

Es fa milt dificil, donat el grau de dispersió hagut, fer una estimació aproximada del nombre de manifestants, el que sí pot afirmar-se és que eren varies desenes de milers. Al Mercat de Sant Antoni es reuniren unes tres mil persones, la majoria obrers del Baix Llobregat. A la Sagrada Familia també unes tres mil persones, que es dirigiren cap a la plaça Joanic a on es llegí amb un megàfon una proclama. A Virrei Amat de set a vuit mil persones. A Sant Andreu de quatre a cinc mil i als voltants de la Plaça Letamendi, també varis milers. Tots aquest llocs eren punts de concentració. A les primeres hores algunes manifestacions importants al carrer Balmes, Pont de Marina, Virrei Amat, etc. per anar confluent cap el centre de la ciutat. Allà un cop absolutament colapsat el tràfec els manifestants amb banderes i pancartes recorregueren les Rambles, plaça Universitat, carrer Pelai, Portal de l'Angel, Passeig de Gràcia i Major de Gràcia, etc.

Tota l'estratègia policial que fins aquest moment els hi havia donat força resultats s'ensorrà i fins més de les tres de la tarda s'han vis, com el diumenge anterior, desborfats. De res han servit les continues càrregues. Els manifestants amb un alt grau de combativitat i al rítmic so del picar de mans es reagrupaven cop rera cop. El crits de 'Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia' i el so de les botzines amb el mateix compàs eixordava el Passeig de Gràcia. A l'obelisc del Cinc d'Oros es penjà una gran bandera catalana. Més amunt i cap a Major de Gràcia hi hagueren barricades.

En un balanç d'urgència s'ha d'assenyalar la presència de grups de manifestants provinents de diferents comarques catalanes. Les consignes més corejades foren les ja esmentades varies vegades i la de 'Visca l'Assemblea de Catalunya'. També 'Visca Comissions Obreres' i 'El poble unit mai més serà oprimit', i 'Dissolució cossos repressius'. Les pancartes eren en general alusives a l'amnistia. Les banderes, catalanes, i una republicna .

Hi ha hagut nombrosos ferits i s'han practicat, sembla, varies detencions. Entre aquestes el pare Xirinacs que ha estat, després de passar pel Jutjat de Guàrdia, posat en llibertat. Ha estat també detingut un estudiant de periodisme que portava una càmera de filmar de 16 mm.

Com el diumenge anterior s'ha notat la presència de personalitats de l'Assemblea de Catalunya, el Consell de Forces Polítiques i dirigents de Comissions Obreres, etc.

L'Assemblea de Catalunya ha valorat com amplament satisfactori el grau de mobilització assolit.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

= = = = = = = = = = = = = =